

Miluj, ma!

A woman in a black dress and fishnet stockings is embracing a man in a black suit. The scene is set against a background of flowing, translucent fabric. A single sunflower is positioned in the bottom right corner.

*Túžba je plameňom
spalujúce všetky
prekážky*

Soňa Glendová

Miluj, ma!

**Túžba je plameňom spaľujúce všetky
prekážky**

SOŇA GLEDOVÁ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

COPYRIGHT

© Soňa Glendová

Miluj, ma!

Autor: Soňa Glendová

Vydalo: Splendidum družstvo

Prvé el. vydanie

Vrážné, Hynčice 2020

Slovensky

978-80-88394-84-6 EPUB

978-80-88394-85-3 MOBI

978-80-88394-86-0 PDF

Obsah

Úvod

1. kapitola
2. kapitola
3. kapitola
4. kapitola
5. kapitola
6. kapitola
7. kapitola
8. kapitola
9. kapitola
10. kapitola
11. kapitola
12. kapitola
13. kapitola
14. kapitola
15. kapitola
16. kapitola
17. kapitola
18. kapitola
19. kapitola
20. kapitola
21. kapitola
22. kapitola
23. kapitola
24. kapitola
25. kapitola
26. kapitola
27. kapitola

28. kapitola
29. kapitola
30. kapitola
31. kapitola
32. kapitola
33. kapitola
34. kapitola
35. kapitola
36. kapitola
37. kapitola
38. kapitola
39. kapitola
40. kapitola
41. kapitola
42. kapitola
43. kapitola

Úvod

Vážená pani spisovateľka,

po prečítaní celého románu a doznení mojich pocitov z neho si Vás dovoľujem takto osloviť. Mimo toho, že mi kniha spríjemňovala oddychové chvíle, našla som v nej aj hlboké životné múdrosti, s ktorými sa plne stotožňujem. Obdivujem Vás, ako ste sa dokázala výstižne vyjadriť prostredníctvom Sofie a tak dať čitateľom príležitosť na zamyslenie. Dobré sú vybrané aj citáty svetových filozofov a autorov, ktoré uvádzajú jednotlivé časti románu. Čo sa týka deje – mimoriadne pútavý a zaujímavý od začiatku do konca vrátane mystiky. A mimochodom, nesklamalo ma ani rozuzlenie ...

Lýdia

**Ako vydavatelia sa úplne stotožňujeme s týmito slovami ...
prajeme príjemné čítanie ...**

1. kapitola

*Šťastie s nešťastím sú v živote takisto späté
ako spánok a bdenie.
Jedno nemôže byť bez druhého
a jedno jestvuje kvôli druhému.*

Sofia sedela v kuchyni a fascinovane sledovala starú mamu pri ťahaní štrúdle. Jej pohyby boli rýchle, a pritom elegantné. Vždy vravievala, že rýchlosť je dôležitá, pretože v opačnom prípade sa cesto vysuší, a štrúdl'a sa pri stáčaní potrhá. Samotné miesenie bola veľká operácia.

„Cesto je základ, moje zlaté dievčatko, ale to ťa všetko naučím,“ vravievala.

„Keď si cesto slabo vymiešiš, bude sa ti trhať. Tvoja maminka tiež robievala výbornú štrúdl'u. Dnes už málokto rá mladá žena dokáže urobiť ťahanú štrúdl'u. Väčšinou si každá kúpi lístkové cesto, vygúľa, naplní a je to!“ s úsmevom opakovala starká už aspoň po stý krát.

Tento monológ sa opakoval pri každom ťahaní. Ťahanie štrúdle ju vždy fascinovalo. Nevedela pochopiť, ako sa dá z buchtičky vytiahnuť také veľké cesto. Raz starkú presvedčila, aby jej to dovolila

skúsiť. Skončilo to katastrofálne, do cesta jej vbehol prst a urobila dieru ako svet. Stará mama sa nahnevala a vyhnala ju z kuchyne von. Odvtedy už radšej ticho sedí a sleduje to krásne predstavenie.

Najskôr starká vytiahne takzvaný kvetovaný „štrúdl'ový obrus“, prestrie ho na stôl a posype múkou. Vymiesené cestíčka už čakajú prikryté utierkou, aby neobschli. V jej predstave sú cestíčka napäté v očakávaní, ktoré dostane tú česť a pôjde ako prvé. Stará mama jemne položí cesto do stredu stola a sústredene ho vyťahuje tak, až je celý stôl pokrytý, akoby priesvitným papierom. Pod cestom je vidieť kvetovaný vzor obrusu. Pokvapkať olejom, posypať opraženou strúhankou alebo mletým makom. Naukladať na plátky strúhané jabĺčka, posypať cukrom, škoricou a stočiť ako koberec. Podľa nej vôbec najťažšie na tom všetkom je preniesť stočenú štrúdl'u na plech. Pri tomto úkone vždy sedela napätá ako struna. Podarilo sa.

Starý otec už vonku v altánku netrpezlivo čaká, kedy bude môcť do tej dobrôtky zahryznúť.

„Moja, choď sa spýtať starkého, či si dá kávu?“

„Starký, dáš si kávu teraz, alebo až so štrúdl'ou?“

„Samozrejme, až so štrúdl'ou, veď sa neviem dočkať. Dnes to našej starkej trvá akosi dlho, nezdá sa ti?“

„Starý otec nežartuj, nikto by to rýchlejšie nedokázal!“

„Nechceš mi čítať, som zvedavý ako to ten kapitán dorieši ďalej?“

„Jasné hneď som späť len poviem starkej, že kávu až so štrúdl'ou.“ Vbehla do kuchyne, ktorá krásne voňala a oznámila objednávku. Uchytila veľkú knihu, usmiala sa a bežala von. Svojich starých rodičov zbožňovala, boli to tí najlepší ľudia na svete.

Maminka jej zomrela keď mala tri mesiace. Otca vôbec nepoznala, vraj zdúchol, potom ako sa dozvedel, že bude rodičom. Celých 15 rokov ju vychovávali starí rodičia, venovali jej toľko lásky, že ani na sekundu sa necítila byť sirotou. Vybehla s knihou v ruke, ale starký medzitým zadriemal. Zadávala sa na neho s láskou a nežne ho pohladila po tvári. Mal ju zvráskavenú a opálenú. Jeho vrásky vyzerali ako vybehané cestičky, každá znázorňovala inú etapu jeho života. Väčšinu dňa trávil v zeleninovej záhrade. Bola jeho koníčkcom, mal ju vždy čistú, nikde ani zelinka. Všetky susedy starkej takého muža závideli. Okolo nich totiž žili samé vdovy. Potichu si prisadla a očami blúdila po kvetinovej záhradke. Tá zasa bola doménou starej mamy. Zaberala jej veľa času, ale robila v nej s láskou. Pri práci si vždy spievala. Tvrдила totiž, že aj kvietky lepšie kvitnú, keď sa im prihováraš. Ona to vraj robí spevom. Nuž musela uznať, že široko ďaleko nebolo vidieť tak krásne rozkvitnutú záhradu. V tom sa prebral starý otec.

„No kde si s tou knihou toľko! Dnes si tuším aj ty nejaká pomalá. Ja tu čakám a teba nikde!“

„Čože ti je také smiešne?“ nechápavo si ju obzeral starký.

„Nič, nič starý otec to len tak, niečo ma napadlo. No kde sme to včera skončili?“

„Na strane 222 tam, ako loď prepadli piráti, veď si spomeň!“ naliehal starký.

„Jasné už som tam, tak teda počúvaj...“ k môjmu hlasu sa po chvíľke pridali aj vtáčiky, ako keby k tomu mali čo povedať.

Onedlho prišla starká so štrúdlou a kávou. Nenápadne sa priblížili mačka a pes v očakávaní, že aj im sa kúsok tej dobroty ujde. Zavládla pohoda.

2. kapitola

*Nešťastie je ako hodiny,
ktoré skoro ráno ukazujú polnoc.
Položme si otázku,
či sme to neboli sami,
kto ich zabudol natiahnuť.*

Sofia sa akurát rozprávala so zákazníkmi, keď nastal ten poplach.

„Sofi, Sofi, pod' sem rýchlo!“ kričal na ňu Stano z kuchyne. Vrhla pohľad tým smerom.

„Ospravedlňte ma prosím, niečo sa deje. Prajem dobrú chuť. Ak by ste čokoľvek potrebovali, obráťte sa na čašníkov,“ usmiala sa a odbehla. Nahnevaná vbehla do kuchyne.

„Čo sa to tu preboha deje? Ten hurhaj je počuť až v reštaurácii!“
„Váš kuchár mi hodil mäso na zem, vraj aby som si ho strčil za klobúk!“ Sofia pozrela zdesene na Martina.

„Je to pravda? Prečo si to urobil?“

„Šéfe, pozri sa na to mäso, keď ho uvidíš, šľahneš ho o zem ešte raz, to ti garantujem!“ Doteraz nikdy nevidela svojho kuchára takého zúrivého. Zohla sa a zdvihla mäso z dlážky. Naozaj bolo

mastné. Objednávala predsa bravčové karé a nie krkovicu, a ešte takúto mastnú. Aj tak to však nebol dostačujúci dôvod k tomu, aby sa Martin takto rozzúrnil. Niečo tu nie je v poriadku. To však bude riešiť neskôr, teraz musí dať do poriadku tento zmätok s mäsom.

„Prepáčte prosím vás, asi sa stala niekde chyba. Ja som predsa takéto mäso neobjednávala,“ pozrela na mäsiara.

„Pani zlatá, keď sa vám nepáči, nájdite si iného dodávateľa. Môžete byť rada, že vám to mäso vozím! Len si predstavte, koľko tým ušetríte času,“ pozrel na ňu podráždene.

„Môžem sa na to vykašať! Nemyslíte si, že je to pre mňa neviem aký výhodný kšeft! Keby nie moja žena tak...!“

„Viem, viem pán Žarnovský, a veľmi si to vážim. Čo keby sme na toto nedorozumenie zabudli. Ospravedlňujem sa vám za svojho kuchára,“ obaja na Martina zagánili, „určite to mrzí aj jeho.“ Martin sa tváril, že nepočuje.

„Pán Žarnovský, mám takýto návrh. Toto mäso si zoberte, ja pôjdem autom hneď za vami. Vo vašej predajni si sama preberiem objednávku,“ usmiala sa.

„Paňuľka zlatá, kto by už len tým vašim očiam odolal! Ste vy riadna potvora,“ mäsiar na ňu fľochol pohľadom, pobalil mäso, ešte raz zagánil na kuchára a vyšiel. „Čakám vás vonku.“

Pozrela na Martina.

„Keď sa vrátim, tak mi to budeš musieť vysvetliť. Takéto správanie tu nestrpím!“ Vyšla von a nastúpila do auta. Teraz sa bude musieť tomu hlupákovi pchať do zadku. Je to primitív, ale mäso má najlepšie.

Doviezla druhé mäso, do večera sa nezastavila. Stále mali plno. Milovala ten veselý džavot zákazníkov. Občas, keď mala čas, tak nepozorovane to divadlo sledovala.

Svoju reštauráciu otvorila pred tromi rokmi, keď sa vrátila z Talianska. Tam ju doslova fascinovali tie krásne malé kaviarne a vždy usmiatí majitelia. Celkovo na ňu taliani pôsobili ako ľudia, ktorí nemajú žiadne starosti. Svoju reštauráciu nazvala SLNEČNICA. To boli jej najobľúbenejšie kvety. Pripomínali jej slnko a domov. Jej starká mala záhradu plnú slnečníc.

Reštauráciu a malý byt nad ňou si kúpila vďaka peniazom, čo jej zanechali starkí. Jej snom bolo vytvoriť v reštaurácii oázu pokoja. Všade samé drevo, tehla a prútený nábytok. Kockované obrusy a všade veľa slnečníc. Sen sa jej splnil. Mala množstvo pravidelných zákazníkov, ktorí si objednávali rôzne oslavy. Kapacitne to bol malý podnik, ale ľudia ho vyhľadávali.

Keď odišli poslední hostia, zamkla predný vchod a šla pomôcť s upratovaním. Dala svojmu personálu na výber, buď si zamestná upratovačku, alebo každý večer upracú sami a peniaze rozdelí medzi nich. Zamestnávala dvoch čašníkov Stana, Karola a dve čašníčky Žanetu a Luciu. A nenahraditeľného kuchára Martina. Bol majstrom vo svojom remesle! Ten u nej pracoval od začiatku, s čašníkmi to nebolo také jednoduché. Dnes večer tu boli Stano so Žaneta. Rýchlo upratali a každý sa pobral svojou cestou. Keď s Martinom osameli, prišla za ním do kuchyne .

„Počúvam,“ nespustila z neho oči.

„Šéfe, vieš, že ma to mrzí, ale je to pako! Keby mi nezačal nadávať, tak sa nič nestane.“

„No môj zlatý, len tak ľahko sa z toho nevyvlečieš! Ten pako nám vozí mäso takmer od začiatku, veľmi dobre ho poznáš. V tom bude niečo iné, nechceš mi povedať, čo ťa naozaj trápi?“ Uprela na neho tie svoje veľké zelené oči. Nevedel pochopiť prečo taká krásna žena nemá žiadneho chlapa. To predsa nie je normálne!

„Je to úplne normálne,“ odpovedala na nevyslovenú otázku.

„Ty si asi fakt bosorka, nie darmo sa to o tebe hovorí,“ nervózne sa zasmial Martin.

„Keby to bola pravda, tak viem, čo ťa trápi, nemyslíš?“

„Prosím ťa nehnevaj sa, ale nemám chuť sa o tom rozprávať.“

„Tak dobre, keď si to rozmyslíš som tu,“ vyhlásila.

„Idem sa osprchovať a idem domov,“ povedal a uprel na ňu prázdny pohľad.

„Jasné. Určite si už poriadne unavený a doma ťa čaká tvoja krásna manželka,“ pohľadom sledovala ako odchádza. V tom sa zastavil, chrbát mu zmeravel a sklonil hlavu. Veľmi potichu z neho vyšlo.

„Erika je v nemocnici.“ Sofia k nemu podišla a zahľadela sa mu do očí, to čo tam zazrela ju vyľakalo. Videla, že je to zlé, vedela, že sa nemýli .

„Povieš mi koľko má času?“ Martina jej reakcia vôbec neprekvapila, nie raz sa presvedčil o jej schopnostiach „vidieť veci.“

„Našli jej nádor na mozgu. Dávajú jej tak tri-štyri mesiace života, nedá sa to operovať,“ toľko smútku v jeho očiach ešte nevidela.

„Prečo si nič nepovedal,“ s hrôzou na neho pozrela.

„Teraz potrebuješ voľno, potrebuje ťa tvoje dcéra a taktiež Erika.“

„Šéfe a čo ty?“ prehovoril bezradne.

„Martin, preboha živého, ty snád žartuješ! Toto všetko,“ ukázala vôkol rukou, „je nič, oproti tomu čo teraz trápi teba.“ Prečo je život tak nespravodlivý?! Ved' Erika je ešte taká mladá a ich dcérka má len tri roky. Ako bude vyrastať bez mamy? Sofia presne vedela ako...zažila to sama.

„Martin hneď od zajtra máš voľno. Ja si to tu nejako zariadim, tým sa ty vôbec netráp.“

„OK, ty si tu šéf,“ snažil sa byť silný, ale videla na ňom ako veľmi sa premáha. Objala ho, chcela prevziať aspoň kúsok toho bremena, čo mu ťažilo plecيا. Z chlapa ako hora sa zrazu stal malý vystrašený chlapec.

„Prečo, povedz prečo práve moja Erika? Tak veľmi ju milujem. Ako budem žiť bez nej?“ Na túto otázku mu nevedela dať odpoveď. Vedela len, že to bude musieť zvládnuť, tak ako to zvládli mnohí pred ním a ako to zvládnu mnohí aj po ňom.

Erika bojovala štyri mesiace. Bol to ťažký a tvrdý boj. Teraz sa tu všetci stretli nad jej hrobom, počúvali slová kňaza. Sofia v myšlienkach zablúdila o pár rokov dozadu...

„ Stretli sme sa tu, aby sme sa rozlúčili s našimi blízkymi, s Máriou a s Vincentom. Je to pre všetkých smutný deň...“ Nikdy nezabudne na ten hrozný deň. Starký ochorel na rakovinu. Vedeli, že sa blíži jeho koniec, ale že zomrie v jeden deň s ním aj starká!... to nikto netušil. Starkého s veľkými bolesťami odviezli do nemocnice. Sofia ešte aj teraz cíti ako veľmi trpel. V ten istý večer starkú odviezli tiež s bolesťami, dostala žľčniový záchvat. Každý deň ich navštevovala, starkému čítavala jeho obľúbenú knihu. Vedela, že už nebude mať veľa možnosti takto si s ním posedieť,

a pozorovať ho keď chvíľami zadriemal. Občas sa jej zahľad do očí a ona to tam videla, áno videla tam tú prekliatu smrť. Niekedy ľutovala, že sa na ňu preniesol z jej mamy tento dar. Predvídala a videla veci, o ktorých sa druhým ani len nesnívalo. Čo ju v tom období najviac miatlo, bolo, že to isté videla aj v očiach starkej. Vôbec tomu nerozumela a nepripisovala tomu žiadnu vážnosť. Po celé nasledujúce roky si to vyčítala, pretože keby to zobrala vážne, mohla starkej povedať ako ju má rada. Ako veľmi veľa pre ňu znamená! A ako si váži všetko čo ju naučila, a čo pre ňu urobila...to všetko jej mohla povedať, keby nebola podcenila svoje schopnosti. V ten deň ráno zavolali strýkovi Filipovi, že starký umrel. Tak sa spolu vybrali do nemocnice za starkou, aby im dala inštrukcie ohľadom pohrebu. Keď vošli do izby, sedela na posteli úplne kludná a vyrovnaná s tým, čo sa stalo.

„ Deti moje neplačte. Nášmu starkému sa veľmi uľavilo. Už konečne netrpí, veľa vás spomínal. Včera sme sa spolu dlho do noci rozprávali. Zapamätajte si, že vás veľmi ľúbil. Rodina bola pre neho všetkým, bol to vzácnny muž a skvelý manžel.“

Posedeli si a dohodli sa čo všetko treba vybaviť, aj aké šaty na pohreb jej majú priniesť. Sofia objala starkú pozrela sa jej do očí a znova „to videla“, dokonca aj intenzívne cítila. Bola zmätená, nechápala, čo to znamená. Starká ju chytila za ruky, pohľadila po tvári, uprene sa jej zahľadela do očí.

„Ty to zvládneš, si moje silné dievčatko. Nezabudni, že tu budem vždy s tebou. Veľmi Ťa ľúbim, si moje slniečko.“

„ Ale, starká ja...“ stará mama jej priložila prst na pery a umlčala ju.

„ Teraz už choďte, budem tu na vás čakať,“ usmiala sa a prešla pohľadom na strýka.

„ Filip, nezabudni čo si mi sľúbil!“ Zvlášťne sa na seba pozreli.

„ Môžeš sa na mňa spoľahnúť mami, nikdy ťa nesklamem,“ zohol sa a pobožkal ju na čelo.

Ked' vyšli na chodbu, nedalo jej a strýka sa spýtala, čo starkej sľúbil.

„ Sľúbil som jej, že keď sa jej niečo stane, tak sa o teba postarám.“

Sofia sa zastavila, otočila a chcela sa rozbehnúť späť za starkou. Niečo jej v tom však bránilo. Vedela, že sa stane niečo hrozné. Chcela, aby jej to starká vysvetlila. Chcela to všetko pochopiť, chcela vedieť prečo vidí v jej očiach smrť? Na vrátnici zazvonil telefón. Obaja sa otočili. Presne vedela, čo im povedia.

„ Vy ste Markoví?“ okríkol ich vrátnik.

„ Áno, stalo sa niečo?“ spýtal sa zaskočený strýko. Sofia pomaly kráčala späť, vôbec tomu nerozumela. To predsa nemôže byť pravda, určite sa mýli!

„ Máte sa vrátiť späť, niečo s vašou mamou,“ povedal znudeným hlasom.

„ Nerozumiem, ved' sme teraz od nej odišli. Sofi počkaj, čo je s tebou?“ dobehol ju strýko. Ked' vyšli hore výťahom, už ich čakal lekár. Obišla ho a vošla do izby, jej starká tam ležala mŕtva. Vyzerala ako keby iba spala, na perách jej pohrával slabý úsmev, bola taká krásna.

„ Ako si mi to mohla urobiť? Ako mám ďalej bez vás žiť, prečo aj ty? Ved' starký by chvíľu bez teba vydržal.“

Stála tam a nebola schopná vyroniť ani slzu, pripadala si ako v zlom sne. To predsa nemôže byť pravda, ona sa určite zobudí a opäť bude všetko po starom. Do miestnosti vstúpil strýko objal ju okolo pliec.

„ Pravdepodobne embólia, ale viac ukáže až pitva. Teraz musíš byť silná, neboj, so Sašou sa o teba postaráme. Zvládneš to, si silná ako starká, si celá po nej.“ Mala pocit, akoby o desať rokov zostarla. Cítila sa tak veľmi

sama, opustená. Už nikdy to nebude ako predtým, po celý život bude mať prázdno v srdci. Neverila, že sa nájde niekto, kto jej to miesto zaplní.....

Z myšlienok ju prebral plač. To Erikina mama. Plakala tak veľmi, až to srdce trhalo. Martin tam stál, tvár mal bledú, ako vytesanú z mramoru. Nedalo sa z nej vyčítať absolútne nič. Presne vedela ako sa cíti, ani ona vtedy pred rokmi nebola schopná plakať. Človek sa obrní neviditeľným pancierom, aby to zvládol, pretože inak by sa zrútil. Vyplakala sa až oveľa neskôr, keď bola sama. Neznášala pohreby, bolo to niečo konečné. Ďalej už cesta pre Eriku nevedie. Nikto však nevie poradiť, ako to majú zvládnuť tí čo tu zostávajú. Život je niekedy hrozný pes!

3. kapitola

Najvyšší stupeň poznania je pokora.

Život sa pomaly vracal do normálu. Martin sa opäť vrátil do práce. S malou Deniskou mu pomáhali starí rodičia, a keď bolo treba pomohla aj Sofia alebo Žaneta. V reštaurácii sa im nakopilo veľa akcii, bez Martina by to len ťažko zvládli. Sofia bola rada, že sa vrátil. Kuchár čo ho zastupoval, mu nesial ani po členky. Veľmi dobre si uvedomovala, že je pre ňu Martin nenahraditeľný. Aj keď teraz bude musieť zohnať ešte jedného kuchára, keďže je Martin na svoju dcérku sám. Už sa o tom spolu rozprávali a Martin sľúbil, že niekoho nájde.

„Konečne kludný víkend, pôjdem navštíviť strýka. Myslím, že to bezo mňa v pohode zvládnete,“ spýtavo pozrela na Stana a Martina.

„Jasné! Len si choď, veď si tam nebola už dávno,“ s úsmevom povedal Stano.

„Koľko si tam už nebola?“ pozrel na ňu Martin.

„Vieš, že ani neviem. Tuším ale... počkaj musím si to vyrátať. Od pohrebu sú to už dva mesiace, a k tomu ešte prirátaj dva.“ Sofia sa zamyslela, ako veľmi ten čas letí.

„No hanbi sa! To si fakt štyri mesiace nebola u strýka?“
pohoršoval sa Martin

„Veru nebola. Ved' ani nebolo kedy, najskôr Erika a potom, sám vieš koľko sme mali akcií. Nemala som čas sa ani nadýchnuť, nieto ešte behať po návštevách.“

„V poslednom čase ťa často zháňal telefonicky, stalo sa niečo?“
uprel na ňu pohľad Stano.

„Neviem, akosi som potom zabudla zavolať späť.

„Mala by si spomaliť tempo, nemyslíš?“ zagánil na ňu Martin.
Tvárila sa, že nepočuje.

„Ved' sa teraz dozviem, čo mi chceli povedať,“ spokojne dodala.

Konečne vyšla von z mesta, zapla rádio. Milovala šoférovanie, a k tomu hlasnú hudbu. Šliapla na plyn a vychutnávala si rýchlú jazdu. Tešila sa, že na chvíľu vypadne. Už naozaj dávno nebola doma. Doma!? Tak čudne to slovo znie. Naozaj doma sa necítila od čias, čo zomreli starkí. Život u strýka nebol zlý, vlastne nebol žiaden, pretože išla bývať na internát. Najskôr gymnázium a potom výška. Študentský život bol bláznivý a pekný, rada na to obdobie spomína. U strýka sa zdržiavala iba keď to bolo nevyhnutné. So Sašou sa neznášali. Strýka to mrzelo, ale nedokázal to zmeniť. Aj starká vždy tvrdila, že je Saša falošná a neúprimná.

Takže si svoj postoj vôbec nevyčítala. Tešila sa na dom. Ešte aj po toľkých rokoch všade cítila vôňu štrúdle a vôňu vody po holení. Tak veľmi jej chýbali. Strýko by rád dom predal, pretože sa mu videlo hlúpe držať ho, keď v ňom nik nebýva. Sofia o tom nechcela ani len počuť.. Keby ten dom predali, mala by pocit akoby zomreli po druhýkrát. Vedela, že mu také rozumy dáva tá striga. Bola

nenásytná, stále mala málo. Ale ona to nikdy nedovolí. A strýko by to tiež nedopustil! O tom bola presvedčená. Akurát púšťali jej obľúbenú skladbu od Stinga, pridala hlasitosť a sústredila sa na šoférovanie...

Konečne doma, mala by sem chodievať častejšie. Musí to napraviť. Zajtra zabehne aj na cintorín, navštíviť starkých, má pre nich veľa noviniek. Keď vystúpila z auta, padla jej do oka kopa piesku. Prvé čo ju napadlo, bolo že strýko asi niečo prerába, a preto jej stále vyvolával. Žeby sa sem chceli so Sašou nasťahovať? To by bolo fajn, aspoň by mala konečne istotu, že sa dom nepredá. Vo chvíli, keď otvárala bránku, ovalil ju zvuk motorovej píly. Zrak jej padol na striebornú jedličku a chlapa, čo stál pri nej. Držal v rukách pílu a mieril ňou rovno na peň stromu. Zhodila tašku na zem a rozbehla sa za ním.

„Vy ste sa zbláznili!“ kričala, čo jej hrdlo dovolilo, aby prekričala zvuk píly. Chlap vypol stroj.

„Ženská bláznivá, čo to tu vystrájate? Ste snáď nejaká ochranárka prírody, alebo čo?“

„Čo to robíte, kto vám to prikázal?“ pozrela na neho spýtavo.

„Kto by mi to mal prikazovať, ten strom je môj a urobím si s ním čo chcem!“ zvýšil hlas.

„Prosím? To ako myslíte, že je váš? Ten strom je môj a nie váš! Neopovážte sa ho ani len dotknúť, lebo...“ revala naňho.

„Vám asi preskočilo, ženská!“ Nasadil si pracovné okuliare a našartoval pílu. Sofia konala impulzívne, bola vytočená na plné obrátky. Skočila chlapovi na chrbát a začala ho biť po hlave.